EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/03/2014 a les 10:15

?The end'

Quan et miro així tan despullat, tan buit de tot, sense la teva essència ni els teus detalls. Un complet Incomplet i sol, de nou, se m'encomana la tristor. Aquests darrers dies entre caixes i més caixes, camí cap a una nova etapa, sense que t'adonessis he començat el dol de deixar-te enrere. T'he mirat de reüll i, fins i tot, m'has vist regalimar alguna llàgrima. No tothom entendrà que t'enyori, que envegi, en certa manera, els que vindran darrere i t'ocuparan, creant amb tu, de nou, un petit món a on construir, esperem, coses ben màgiques. Però, els sentimentals, els que entenen els espais com tot allò que s'hi ha viscut a dins saben de què parlo. No dic adéu a quatre parets i 50 m2, dic adéu a un moment i a un instant que tatxant números m'adono que ha durat més de 3 anys.

Aquests últims mesos la bogeria de canviar-me de pis (deixant-te desordenat i sense olor de llar) no m'ha donat massa temps per a res més, ni tan sols per parar i respirar-te per últim moment. Quan fas un trasllat sembla que la vida es posa en mode *pause* i només vius per organitzar, empaquetar, transportar i col·locar caixes. Respires perquè has de fer-ho, però poc més. Però canviar-se de casa és, també, un moment emocionalment significatiu. Remenes, et remenes, trobes, recuperes i llences objectes i emocions que van anant i venint com si es tractés d'ones viatgeres arran de sorra.

Si tens un moment per seure (encara que sigui damunt una caixa o a terra davant el buit de la rentadora) pots veure l'espai net i buit tal com vas conèixer-lo i te'n vas enamorar. Aleshores, t'adones de tots els somnis que vas portar a la maleta quan vas arribar allà, els que van complir-se, els que van quedar-se pel camí i els que van convertir-se en noves fites. Recordes, sobretot, les coses bones i boniques que vas viure-hi: els sopars amb els amics, el primer moment que van despertar-te el so d'aquelles campanes, les estones de sofà-peli-i-manta, els viatges que vas programar-hi i les vegades que vas deixar-te estimar i vas estimar amb cor i ànima. Els mals moments deixen de fer-te mal, gairebé ni hi penses, i notes que et punxen menys que mai. Els recordes i els hi somrius des d'una altra distància, un xic més lluny que ahir, reconeixent-los com a aprenentatges que t'han fet ser com ets i decidir en cada moment el rumb a seguir.

El mateix et passa quan tornes al barri de sempre i veus que aquella botiga és tancada. Sí, allà a on solies parar-te a tafanejar a l'aparador o saludar al propietari que, per cert, fa temps que també va marxar. O quan mires les fotografies guardades a una caixa a "ca la iaia" i els veus i t'hi veus tan jove i tan diferent. I saps, a consciència, que no només els anys tan modificat el rostre, sinó que també t'han retocat l'esperit i el caràcter.

Enyorança i record, pocs dies abans de fer els 30 i desenfocant i enfocant de nou. Emprenent nous reptes que espanten i il·lusionen. Reptes. Com diria la il·lustradora Paula Bonet: Què fer quan a la pantalla apareix *The end*? Quan se'ns acaba una etapa? Doncs senzillament rendir-nos a l'apassionant aventura que és el viure: agafar trens, llogar habitacions d'hotel, conèixer i viatjar, somiar dormint, però més desperts, aprendre a il·lusionar-nos, estimar-nos més que mai, ajudar-nos a superar moments difícils, tenir-nos a nosaltres mateixos i a aquells que ens fan vibrar, però, sobretot, començar històries noves en les quals mai haguem de fingir ser persones que no som.